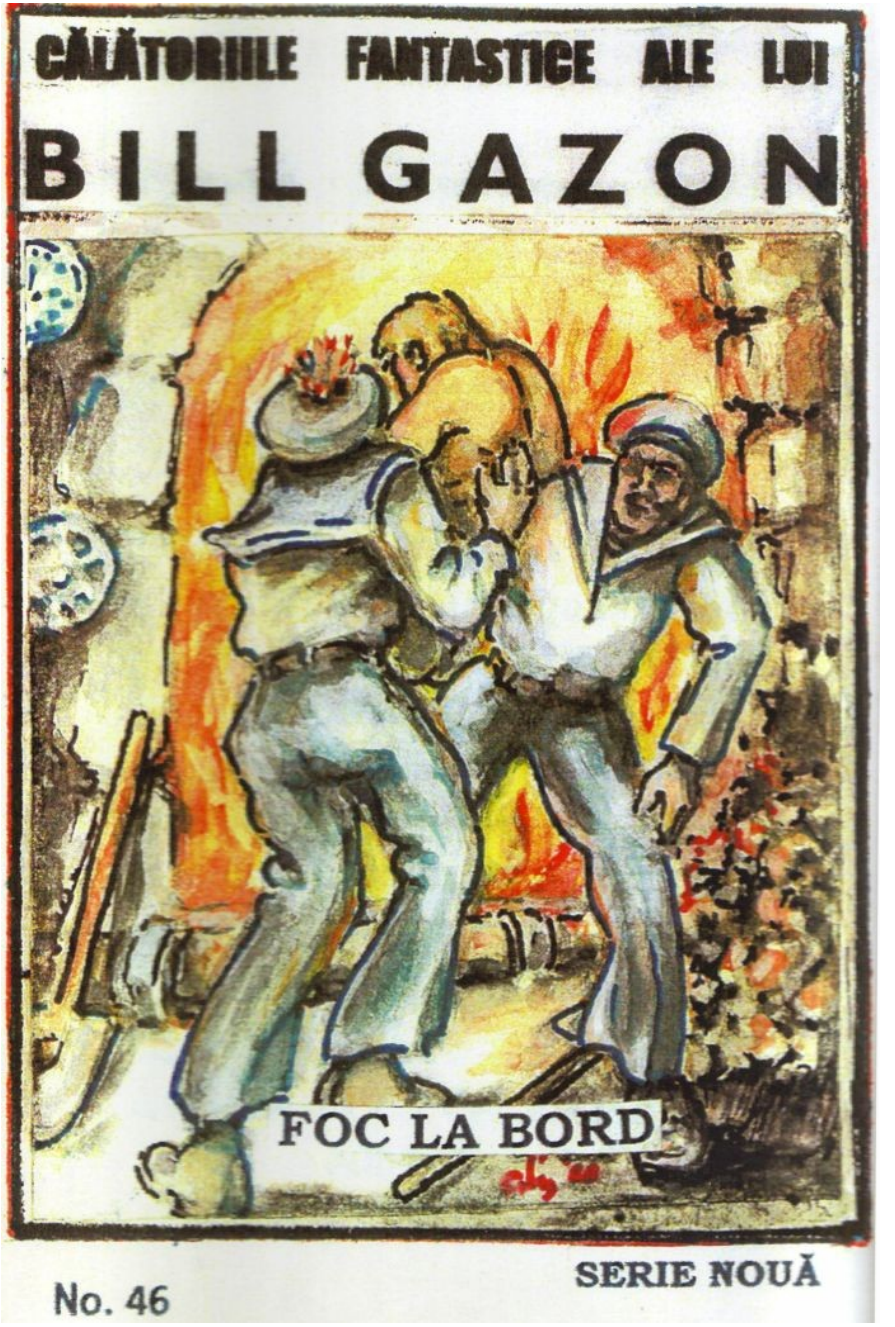
CĂLĂTORIILE FANTASTICE ALE LUI
BILL GAZON
FOC LA BORD
No. 46
SERIE NOUĂ

CĂLĂTORIILE FANTASTICE ALE LUI BILL GAZON

FOC LA BORD

Nr. 46

Războiul mondial, pe urma căruia sângerează încă astăzi neamurile, a distrus temelia a mii de familii, susţinătorii lor căzând pe câmpul de luptă, iar unii membri risipindu-se la toate vânturile.

Tânărul Bill Gazon şi-a pierdut şi el părintele şi bruma de avere ce o agonisise acesta. Rămas astfel singurul susţinător al familiei, se străduie să-şi clădească o existenţă nouă. În pieptu-i însă colcăie dorul de călătorii, de întreprinderi mari, de a se avânta prin ţări străine. Pe de altă parte, mamă-sa jeleşte pe fiica ei Thea, sora lui Bill Gazon, care, când nici nu împlinise bine zece ani, a fost trimisă, cu puţin înainte de izbucnirea războiului, la o familie prietenă din Moscova, spre a-şi petrece acolo vacanţa. De atunci însă, nu se mai ştie nimic de dânsa.

Lacrimile mamei sale sădesc în inima lui Bill Gazon hotărârea de a căuta pe sora-i dispărută şi, în cele din urmă, reuşi chiar s-o convingă să-l lase să plece. Trebui însă să-i făgăduiască solemn că nu se va abate niciodată de pe calea cinstei. Şi, astfel, sprijinindu-se numai pe propriile-i puteri, porni ocolul în jurul lumii. Destinul şi datoria ce şi-o luase de a găsi pe sora sa îl purtară prin ţări străine, unde avu de înfruntat nenumărate pericole. În acelaşi timp însă, cunoscu diferite categorii de oameni şi neamuri, din proprie experienţă, mult mai bine decât din cititul atâtor cărţi de călătorie.

Cititorii noştri îl vor aprecia, prinzând imediat simpatie de dânsul şi parcurgând, în tovărăşia lui, cele mai variate primejdii, prin mijlocul ţărilor şi locuitorilor de pe toate continentele.

E fapt constatat că numai acela care e nevoit să răzbată prin înseşi forţele lui pătrunde rostul şi sufletul noroadelor, iar nu călătorul care e înarmat cu bani. Acesta nu va vedea decât partea superficială, pe când celălalt va cunoaşte miezul. Şi Bill Gazon, pornind aproape fără nicio lescaie, ci bizuindu-se numai pe munca lui, va trăi evenimente şi va trece prin emoţii, adeseori de un tragic zguduitor, ce nu sunt date omului bogat să le guste.

Să-l însoţim!

FOC LA BORD

Capitolul 1
În căutare de lucru

Pe drumul care duce către Marea Mediterană, doi călători, fiecare cu bocceluţa sa în spinare, se îndreptau înspre port. Aceştia, deşi tineri, erau foarte deosebiţi între ci ca statură şi înfăţişare.

Unul era alb, cu o talie zveltă, subţire, îmbrăcat într-un costum la modă, dar având un chip mai degrabă deznădăjduit şi blazat, în compensaţie cu partenerul său, un negru voinic, îndesat şi plin de un neastâmpăr continuu.

Ochii melancolici ai tânărului rătăceau câteodată în spatele său, căutând parcă ceva cu privirea, ceea ce pierduse după cum se părea, pentru totdeauna, sub zidurile Valenciei.

Cititorul şi-a dat seama de la bun început, ghicind sub înfăţişarea tânărului alb, trist şi dezgustat, pe Bill Gazon, şi în negrul voinic, pe nedespărţitul său prieten credincios, Sam.

Amândoi aveau ce să-şi reproşeze. Le eliberaseră pe fetele ţinute prizoniere de către baronul de Nagatsy şi acoliţii săi, clar lui se bucuraseră cu toţii de această libertate atât de scump câştigată decât timp de câteva zile. Nu le-a folosit la nimic că au părăsit imediat Barcelona pentru a scăpa de posibilii complici ai japonezului, şi şi-au căutat refugiul la Valencia.

Până şi aici perfidul japonez izbutise să-şi întindă influenţa ocultă, fiind încă în temniţă, şi cu bani şi relaţii reuşise să le dea de urmă.

Nu a durat mult şi cei doi, ca să nu mai vorbim de fete, au căzut în prima capcană, ce-i drept inteligent întinsă de macabrul japonez. Cine şi-ar fi închipuit că sub masca acelui cavaler fără teamă şi prihană, care le venise chipurile în ajutor, Juan Vallardo y Segovia Ruz, nu se ascundea decât omul diabolicului baron de Nagatsy.

Deşi apelaseră la ajutorul poliţiei municipale, aşa cum se aştepta de altfel Bill Gazon, tânărul care dorea să îşi recapete sora nu putuse afla mare lucru. Atât doar că omul din Valencia al baronului se îndreptase în dimineaţa aceleaşi zile către port. Voia de aici să se îmbarce pe o navă care să îl transporte într-un alt oraş al Spaniei sau aiurea, Bill nu o putea şti.

Şi iată că acum era chiar el pe cale să părăsească Valencia, acest oraş minunat, unde visase să petreacă alături de sora sa, Thea, şi prietena ei, rusoaica Barova, clipe minunate, de neuitat. Şi totul se transformase în altceva, într-o amintire urâtă.

Din păcate, începând de dimineaţă, tânărul Gazon deveni imun la toate frumuseţile de neasemuit ale oraşului. Chiar şi la întrebările de bun simţ pe care i le punea bunul său prieten Sam, răspundea numai prin mârâituri, care cu greu ar fi putut fi socotite ca făcând parte dintr-un dialog ca lumea.

— Ce spui, Bill, ne mai ajung oare banii pentru o călătorie pe apă până la Barcelona?

— Hm.

— Dacă e cazul ne angajăm şi ca fochişti. De altfel, nu am face-o pentru prima oară.

— Hm! Da, putem să şi muncim.

— Ticălosul de Valverde! Nu s-a mulţumit să ne răpească doar fetele, ne-a lăsat şi lefteri pe deasupra. Cine dracu m-a pus să iau cea mai mare parte din bani cu mine?

— Dracul, Sam, dracul cel negru şi cu coame, dracul te-a pus!

— Păi, ţie nu ţi-e foame, Bill? Aproape se fac douăzeci şi patru de ore de când nu am mai pus nimic în gură. Do la ospăţul jupânului Valverde. De mi-ar cădea în labe!

— Ei, drăcie! Acum chiar că ne-am pricopsit. În viesparul acesta cum să dăm noi peste ceea ce căutăm? Sau mai degrabă spus, peste ceea ce şi-a luat zborul deja?

— Poate dacă întrebăm pe undeva pe aici. Să încercăm la căpitănia portului.

— Senor, l-a întrebat el pe funcţionarul miop, cu ochelarii lăsaţi mult pe nas, care completa ceva într-un ceaslov cu scoarţe groase, ce vase au plecat azi de dimineaţă între orele şase şi şapte?

— Nimic mai simplu, senor! Toate plecările şi sosirile sunt înregistrate aici în catalogul meu. Ia să vedem!

Ei, da! între şase şi opt nu au pornit decât două vase. Un cargobot cu cărbuni, deci cu marfă, înspre Algarve, şi un iaht particular, Estremadura se numeşte.

— Mi-aţi putea spune numele proprietarului?

Cu mare greu şi cu intervenţii au putut obţine informaţia supusă restricţiilor. Iahtul aparţinea unui anume Juan Val verde, rezident în Valencia şi după toate aparenţele avea ca destinaţie imediată Barcelona.

Fireşte că despre japonezi sau fete, funcţionarul nu ştia absolut nimic, şi aceştia nici nu se arătaseră pe la căpitănie. Că doar n-or fi fost chiar atât de proşti!

Cel puţin ştia care este următoarea destinaţie a răpitorilor surorii sale, şi asta, în condiţiile date, nu era chiar de lepădat!

Capitolul 2
Mateloţi

— Hei, Sam, am făcut-o şi pe asta! De acum avem o singură ţintă. Înapoi ia Barcelona.

— Problema se pune numai cum? Pe apă sau pe uscat?

— Dar tu ce părere ai? Pe uscat ne-ar trebui bani pentru călătorie. Pe de altă parte, pe apă...?

— Pe apă am putea noi câştiga bani dacă ne-ar angaja cineva. Nici acum nu-mi mai iese din cap, cum am fost atât de prost încât să iau ieri toţi banii la mine.

— Ai crezut că aşa e bine, Sam, nu te mai învinovăţi degeaba. Puteam s-o fac eu în locul tău, cu acelaşi rezultat.

Cei doi prieteni, întrucât tot erau în port, s-au îndreptat înspre docuri. Acolo, din vorbă în vorbă, în cele din urmă un vechi marinar jerpelit, pe care l-au îndatorat cei doi ajutându-l să adune o grămadă de cutii de conserve ce le scăpase din sacoşa-i supraîncărcată, risipindu-se pe jos, le-a spus:

— Senores, chiar vasul nostru pleacă astă-seară înspre Barcelona. Se întâmplă să aibă nevoie de oameni vânjoşi ca voi, întrucât tocmai a concediat doi dintre ai noştri care au tras la măsea prea mult astă-seară.

— Cum se numeşte vasul vostru, şi cum e căpitanul? vru să ştie Bill.

— E un spaniol cu sânge de maur în vine. Este un om de treabă, dar aspru la nevoie. Dacă sunteţi muncitori şi vă vedeţi de treabă, să vedeţi că puteţi rămâne la bord chiar mai mult.

— Şi numele vasului vostru, camarade?

— El Toro!, taurul. Este un cuter ca oricare altul, dar e de nădejde. Numai acum în acest sezon hălăduim pe coasta spaniolă. Altfel, luăm în piept şi valurile oceanului. Cu marfa… se-nţelege!

— Mă bucură că ne-ai împărtăşit vestea asta.

Noi suntem Bill şi Sam. Şi se arătă pe sine şi pe prietenul său, negrul voinic de alături, care se şi angajase să îi ducă bocceaua cea grea a noii cunoştinţe spaniole.

— Pedro Alvez, camarazi. Urmaţi-mă şi o să vorbesc cu căpitanul nostru, Guillermo Narvalho.

Bill şi Sam s-au conformat, bucuroşi nevoie mare. Găsiseră un mijloc de transport şi poate o ocazie de a câştiga şi ceva bănuţi pe deasupra.

Chestia aceasta cu beţia marinarilor concediaţi apoi de către patron, părea să le prindă bine acum.

Îndată ce au păşit la bordul cuterului, Pedro Alvez, comisionarul marinar încărcat de bagaje, i-a rugat să îl scuze pentru o clipă.

Peste câteva minute aveau în faţă un bărbat solid, cu barbă deasă, de vreo patruzeci - patruzeci şi cinci de ani, bine clădit şi cu priviri ferme, iscoditoare.

— Voi sunteţi străinii aceia care caută de lucru?

— *Şi, senor capitano!* Vrem să ajungem la Barcelona. Am fost jefuiţi şi ne lipsesc banii de deplasare. În schimbul cursei am putea servi pe vasul dumneavoastră.

— Aţi mai prestat servicii… hm… de marinari?

— Da, şeilor, şi nu o dată. Vă putem fi de folos dacă ne oferiţi ocazia.

— Deci nu vreţi să vă angajaţi definitiv?

— Nu. Avem o misiune în Barcelona şi trebuie să o ducem la îndeplinire. Atâta tot şi nimic mai mult.

— Hm… Nu ştiu ce să spun, păru nehotărât căpitanul. Eu aş avea nevoie de doi oameni care să îmi înlocuiască lipsa de personal. Aşa însă… numai până la Barcelona… Acolo aş fi pus din nou în fata aceleiaşi probleme.

Ei bine, se hotărî căpitanul, să vedem cât de harnici sunteți (pag. 14)

Din nou privirile căpitanului lunecară cu jind, nu atât asupra staturii zvelte a lui Bill, cu care se întreţinuse până atunci, cât mai ales, asupra umerilor voinici ai negrului Sam şi a braţelor sale vânjoase. Sub mâneca transparentă a cămăşii lui de vară, muşchii puternici, cât nişte odgoane, erau prin ei înşăşi o garanţie a vredniciei posesorului lor.

— *Senor capitano,* reîncepu, Bill. Vreau să fiu foarte sincer. Mu pretindem nimic în schimbul muncii noastre, doar transportul.

Nici măcar pâine şi apă, deşi... tare am mai avea nevoie, mai adaugă el uitându-se înspre Sam, care făcu o grimasă auzind de oferta generoasă pe care i-o avansase tânărul său prieten căpitanului, dorind să obţină mai mult.

Îşi făcuseră suficiente speranţe în ultimul sfert de oră, şi acum ar fi fost complet dezamăgiţi să se aleagă cu buzele umflate.

— Ei, bine, se hotărî căpitanul. Să vedem cât de vrednici sunteţi. Se înţelege că veţi primi şi de mâncare.

În definitiv, Barcelona e un port destul de mare de unde să pot să îmi găsesc alţi marinari.

— Mulţumim, senor, au răspuns într-un glas cei doi.

— Deocamdată îmi puteţi mulţumi doar într-un singur mod, să treceţi imediat la treabă. Veţi lucra în compartimentul cazanelor, înlocuindu-i pe oamenii mei lipsă. S-a înţeles?

— Perfect, senor! Coborâm chiar acum şi apoi să vedeţi dacă nu veţi fi mulţumit, strigă aproape cu entuziasm Sam, orientându-se pe punte pentru a descoperi treptele care coborau în cala vasului.

— O, ho, ho, râse mulţumit căpitanul. Nici chiar aşa, dragul meu. Prin imediat nu am vrut să se înţeleagă chiar cuvântul ăsta.

Treaba cu sala cazanelor va fi una mai târziu, după ce

vom ridica ancora, peste vreo două-trei ore. Până atunci mai sunt alte treburi la bord. Deocamdată, cum nimeni nu poate lucra pe stomacul gol, veţi merge jos în sala de mese unde Pedro vă va aduce ceva de mâncare. Apoi veţi sta la dispoziţia lui.

Pedro! Vezi de te-ngrijeşte de stomacurile flăcăilor. Numai să nu aud nicio plângere. *Comprende*? înţeles?

— S-a făcut, senor capitano. Veniţi cu mine, flăcăi!

Fără a mai pierde vremea degeaba, cei doi l-au urmat pe ceva mai vechea lor cunoştinţă, Pedro Alvez, şi s-au lăsat ospătaţi de către acesta.

Pedro pusese în faţa lor câteva conserve dintre acelea pe care le cărase din port, câte un drob mare de pâine şi câte o stacană de bere dintr-un butoi uriaş aflat într-un colţ al încăperii.

Vreme de vreo zece-cincisprezece minute, cât îi lăsase Pedro singuri, nu se mai auziră decât hulpăiturile lacome ale lui Sam, care izbuti să dea gata de unul singur vreo patru conserve cu came şi fasole.

Abia după aceea, după ce dădu peste cap şi uriaşa oală de bere, se declară pe moment mulţumit.

Şi Bill era aproape gata cu masa când îşi făcu din nou apariţia Pedro în pragul uşii.

— Prieteni, iată prima misiune pe care o am pentru voi. Căpitanul m-a însărcinat din nou să fac un drum până în port şi voi mă veţi însoţi.

Ne mai trebuie provizii şi ulei pentru motoare, aşa că ajutorul vostru este important.

— Pedro, se îmbăţoşă Sam, după masa asta regească ne-ai putea porunci să te urmăm şi în... lună! Noi te vom urma... Nu-i aşa, Bill?

— Ba bine că nu! binevoi să spună Bill, căznindu-se, cu ultima propoziţie, să facă să lunece în jos şi ultima sa îmbucătură de la prima masă pe care o lua la bord.

Abia apoi îşi muie buzele în cana sa cu bere, dar mulţumindu-se să înghită numai atât cât să îi astâmpere

setea.

Cât despre restul, pentru a nu o irosi, se adresă prietenului său de încredere:

— Te rog, Sam, vrei să faci tu onorurile? E păcat să „se trezească”.

Dar Sam „adormi” la loc, trimiţând-o în cămara secretă a stomacului său, care putea stoca mâncare şi băutură asemenea unei cămile, pentru mult timp.

Abia apoi cei doi prieteni îl urmară pe Pedro, care luă loc din nou în barca ce îi duse la ţărm. După cum află Bill de la Pedro, abia seara pe la orele zece era prevăzut ca El Toro să ridice ancora. Până atunci însă, rămâneau destule treburi de făcut.

După ce au ajuns în port, cei trei, camarazi de acum, Pedro, Bill şi Sam, şi-au luat rolurile în serios şi au început să târguiască tot ce se mai afla pe noua listă de cumpărături a lui Pedro Alvez. Deocamdată tot ce agoniseau nou încăpea în spinarea largă a lui Sam, unde, de o parte şi de alta a grumazului negru, vânjos, atârnau câte o pereche de saci, în faţă şi în spate, doldora de cutii de conserve, hălci de came afumată, butelii cu spirt, ulei pentru motoare şi câte şi mai câte.

Nici Pedro, nici Bill nu umblaseră cu mâna goală.

Şi acum când devenise pentru toţi clar că nicio nouă achiziţie nu mai putea fi transportată, s-au îndreptat, aşa deşelaţi, ca nişte catâri, înspre docuri.

Doar acolo îi aştepta barca ancorată care să-i ducă pe vas. De acum se făcuse târziu, se îngâna ziua cu noaptea şi abia dacă mai rămăsese o oră sau o oră şi jumătate până ce El Toro să ridice în sfârşit ancora.

Deodată, de pe o uliţă, încă şi mai întunecoasă decât străduţa pe care o aleseră să îi conducă înspre docuri, apărură două matahale care le tăiară pur şi simplu drumul.

Drace! îi trecu prin minte lui Bill, dacă borfaşii ăştia profită de încărcătura noastră pentru a ne face felul,

atunci să ştii că au o şansă!

Până ne descotorosim de bagajele noastre, ne altoiesc în voie. Şi parcă pentru ca gândurile cele mai negre ale lui Bill să se împlinească, lucrurile au prins să se precipite de îndată.

Primul lovit şi doborât la pământ a fost chiar Pedro Alvez, care păşea în frunte.

Lui Bill i s-a părut că a desluşit ceva, ca un strigăt de surpriză, din gâtlejul lui Pedro, ceva ce semăna cu cuvântul Ramon, dar nu era sigur.

Pedro se prăbuşise şi câteva sticle din bocceaua sa pe care o purta în spate s-au spart imediat, astfel încât Bill a putut auzi clar cum se revarsă lichidul în ţărână.

Pentru a nu suferi; un tratament similar, Bill se lăsă imediat jos, după care se descotorosi cât ai zice peşte de povara sa.

Aşa încercă să facă şi Sam, cu mai puţine şanse de succes însă, întrucât îl secondase îndeaproape pe Pedro. În felul acesta lui Bill îi revenise răgazul cel mai mare pentru a se pregăti cum se cuvine de luptă. Cât despre Sam, acesta reuşi să se ţină pentru câteva secunde la distanţă de asaltul celor doi indivizi, înarmaţi cu două bâte solide smulse dintr-un gard din apropiere.

Acum însă îi venea rândul lui Bill să intervină. Era greu, întrucât morişca celor doi apaşi înarmaţi cu ciomege, se părea că nu lasă nicio fisură.

De aceea, Bill recurse la o stratagemă. Se prefăcu că vrea să îi atace frontal, dând astfel timp prietenului său Sam să se descotorosească de poveri şi să intervină, ceea ce îi făcu pe asaltatori să se repeadă cu ghioagele ridicate asupră-i.

De abia în ultima fracţiune de secundă, Bill se făcu mic ca un arici, aplecându-se brusc şi placându-i asemenea unui rugbist la picioare. Descumpăniţi, cei doi haidamaci învârtiră în vânt lemnele lor, în vreme ce impetuozitatea atacului lui Bill reuşi să îl dea pe unul dintre aceştia pe

spate.

Repede, ca o felină sălbatică, se rostogoli Bill prin praful ulicioarei, reuşind să smulgă din mâinile celui prăbuşit una dintre ghioage.

Încă mai era pe jos, când la lumina felinarului Bill zări ceva, ca un obiect contondent, probabil lama unui pumnal, în mâna celui ce rămăsese încă în picioare.

Acesta, profitând de poziţia sa, se pregătea să lovească decisiv când Sam, care îşi revenise, i se puse de-a curmezişul.

Lovitura nimeri în gol şi în plus, găliganul primi o directă în plin, expediată în stomac, specialitatea lui Sam, ceea ce îl făcu să icnească. Dar Sam ştiu să profite de momentul său şi asemenea unui boxer încercat ce era, mai trimise, iute ca fulgerul, două directe în bărbie durului, ceea ce îl aduse în genunchi.

Era chiar în momentul pe când reuşise să se ridice şi cel de-al doilea de jos, acum prins într-o poziţie defensivă de către Bill, care se pregătea să îl pocnească. De data asta el era în avantaj, întrucât îşi însuşise una dintre armele adversarului, dar privind în faţa buhăită probabil de alcool a acestuia, în ochii săi tâmpi injectaţi, renunţă să o mai facă.

Omul din faţa lui nu mai reprezenta nicio ameninţare, întrucât fie şi el singur, chiar fără ajutorul lui Sam, l-ar fi putut oricând da gata. Între timp îşi revenise şi Pedro Alvez, care se ridicase anevoie de jos. După ce se descotorosi de ceea ce mai rămăsese din bocceaua lui petrecută pe după gât.

— *Madre de Dios,* bolborosi el când dădu ochii şi cu cel de al doilea individ pe care Bill, mărinimos, renunţase să îl mai altoiască. Tu Fernando? Şi tu, Ramon? V-aţi pierdut minţile? De ce vreţi să vă răzbunaţi pe noi pentru ce v-a făcut căpitanul?

Până la urmă Pedro a fost acela care a lămurit lucrurile. Atât cât au putut, fireşte, fi ele lămurite.

Fernando Munoz şi Ramon Gutierez fuseseră până de curând mateloţi pe El Toro. Fiindcă aveau darul „suptului”, nu a fost pentru prima oară când aceştia doi au fost consemnaţi de către căpitan să mai debarce în port. Acum, ultima dată, au încălcat consemnul, s-au strecurat în port şi s-au îmbătat criţă.

Fireşte, la reîntoarcerea spăşită a acestora, căpitanul nu le-a mai trecut-o cu vederea şi i-a concediat. Aşa se făcuse că având urgent nevoie de oameni, Bill şi Sam au putut fi angajaţi, fie şi provizoriu, la bordul cuterului.

Şi acum uite. Cei doi, după o nouă tură de chef, i-au urmărit pe noii amici ai lui Pedro, în care vedeau pe cei ce îi înlocuiseră, şi au sărit la bătaie. Nimic mai mult şi nimic mai puţin, dacă puneai la socoteală cele câteva scatoalce încasate de cei trei, şi cele câteva sticle cu ulei de măsline vărsate în colbul ulicioarei.

Sigur, loviturile le-au plătit cu lovituri, cât despre ulei, nu aveau cum să îl mai înlocuiască întrucât ar fi fost târziu pentru a mai găsi magazinele deschise în port. În plus, nici nu puteau să îl lase pe căpitan să aştepte, acum, la prima lor misiune în oraş. Aşa că s-au lăsat păgubaşii hotărându-se să se întoarcă pe vas.

— Şi cu cei doi bătăuşi ce facem? întrebă Pedro, pe când Sam se pregătea să pună aceeaşi întrebare.

Bill îşi dădu seama că aici nu prea era nimic de făcut. Dacă se decideau să îi ducă ia poliţie şi să facă plângere, asta o să îi întârzie şi mai mult decât eventualele cumpărături pe care mai aveau de gând să le facă. Abia atunci planul căpitanului, de a ridica ancora cu două ore înainte de miezul nopţii, o să fie dat peste cap. De aceea tânărul se hotărî repede.

— Lasă-i în plata Domnului. Sunt destui de necăjiţi şi aşa. În plus, nici noi nu i-am tratat cu mănuşi.

După ce s-or deştepta din aburii beţiei o să îşi vină în fire.

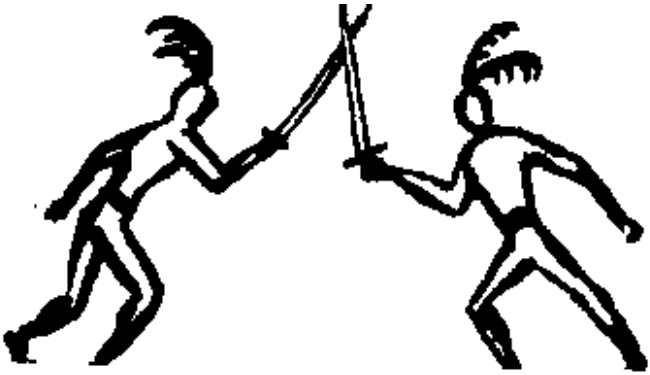

Capitolul 3
O sfântă răzbunare

Pedro nu întârzie să raporteze căpitanului incidentul pe care îl avuseseră pe drum, ceea ce îl făcu pe Guillermo Narvalho să înjure cu năduf:

— De mult trebuia să mă descotorosesc de netrebnicii ceia. Şi iată că azi şi-au dat-o în petic. Scuzele mele, băieţi, pentru tot ce aţi pătimit. La sfârşit, o să am grijă să vă recompensez pentru asta.

Căpitanul spuse vorbele acestea remarcând imediat cucuiul din fruntea lui Bill unde fusese atins de ghioaga lui Ramon, precum şi ochiul învineţit a lui Sam, care suferise şi el un tratament pe măsură.

— Nuc ceea ce crezi dumneata, domnule căpitan, se amestecă în vorbă Pedro.

— Cei care au avut mai mult de pierdut din încăierarea asta au fost Ramon şi Fernando. Pe ei să îi fi văzut cum arată.

— Aşa, deci! Păi atunci chiar că mi-aţi făcut o bucurie, băieţi. În acest caz cred că recompensa care vi se cuvine este dublă. Dar destul cu pălăvrăgeala. Fiţi gata! Mai avem o jumătate de oră şi ridicăm ancora.

— Cei trei l-au salutat cum se cuvine pe căpitanul lor şi au plecat să se pregătească. Urmau să intre în schimb la sala cazanelor şi Bill, care mai lucrase ca fochist încă de la primele lui peregrinări în căutarea surorii sale, ştia prea bine ce înseamnă aceasta.

O muncă grea şi migăloasă, nu lipsită de pericole. Să te

trudeşti să alimentezi cu cărbuni cazanele uriaşe şi să ţii ritmul la o temperatură de vreo patruzeci sau cincizeci de grade, nu era de colea.

Era cea mai grea muncă care ţi se poate oferi pe un vas şi numai oamenii deznădăjduiţi, lipsiţi de mijloace dar înzestraţi oarecum fizic, o pot face. Şi nu pentru foarte mult timp.

Gazele care răbufnesc din cuptor, bioxidul de carbon, uneori asociat cu emanaţiile sulfuroase ieşite din impurităţile care se asociază cărbunelui, sunt suficiente pentru a face să te înăbuşi, chiar dacă nu ar mai domni jos şi o căldură sufocantă, de care, prin natura ocupaţiei, nu ai cum să scapi.

Mai pune funinginea şi uneori monoxidul de carbon, care sfârşeşte prin a te ucide. Silenţios şi pentru totdeauna. Asta dacă eşti tu totul lipsit de noroc.

La toate astea se mai adaugă munca susţinută, de a azvârli cu lopata, adesea într-un ritm greu de suportat, cărbunii în cuptorul încins care produc aburii tracţiunii.

Bill Gazon însă nu se temea de muncă. Era tânăr şi în putere şi nu admitea să se dea bătut. Era mai hotărât ca oricând să îşi salveze sora şi să îi pună cu botul pe labe pe trufaşii aceia de japonezi.

Cât despre Sam, acesta îi era devotat trup şi suflet prietenului său alb şi şi-ar fi dat viaţa fără să şovăie dacă i-ar fi cerut-o.

Nu-i vorbă că şi Bill nutrea simţăminte de o aceeaşi intensitate faţă de acest negru inimos, singurul său prieten, care nu şovăise să îşi subordoneze interesele ţelului său, devenit acum comun. Eliberarea celor două fete d: n prizonierat.

Adâncit în gândurile sale, Bill nici nu îşi dădu seama că se şi dăduse semnalul de plecare. De-acum cei doi prieteni se şi aflau în sala maşinilor, dezbrăcaţi până la brâu, înarmaţi cu lopeţile solide cu care urmau să arunce cărbunii în gâtlejul încins al celor două cazane.

Încă nici nu începuseră treaba aşa cum scrie la carte şi cei doi prieteni erau deja lac de sudoare.

Unde mai pui praful de cărbune care îţi intra încins în nas, sau îţi rămânea în nări, în globurile ochilor, în urechi, producându-ţi mâncărimi de nesuportat.

Dar Bill nu putea decât să strângă din dinţi şi să reziste aşa cum îşi propusese.

Astfel s-a scurs o oră întreagă şi de acum El Toro se afla în larg, iar cazanele duduiau de mama focului.

Tot mai des Bill şi Sam se aplecau după sticla cu apă pentru a-şi mai răcori, fie şi pentru câteva secunde, gâtlejurile încinse.

Cât despre conversaţie în această antecameră a iadului, nici nu se putea imagina aşa ceva. În primul rând că nimeni nu înţelegea pe nimeni, decât dacă ai fi strigat cât te ţineau baierele plămânilor şi în al doilea rând, că orice discuţie în asemenea condiţii nu îşi mai avea rostul. Ai fi consumat doar energie în plus, şi cu ce folos? Bill era conştient de acum că dacă ar fi intrat un tip de afară nu ai mai fi ştiut cu adevărat cine e negru şi cine e alb din acel tandem bizar, alb şi negru. Cel mai probabil că ar fi presupus că cei doi diavoli negri sunt închişi acolo, pentru a-şi ispăşi păcatele dintr-o viaţă anterioară.

Lucrau de acum de mai bine de două ore într-un ritm susţinut şi căpitanul le-o promisese că schimbul lor nu va dura mai mult de trei ore.

Atunci vor fi înlocuiţi şi vor beneficia de o binemeritată odihnă în hamacurile confortabile şi răcoroase. A doua zi vor fi sosit deja în Barcelona, unde cei doi tineri se vor lua din nou la trântă cu destinul, aşa cum o făcuseră de altfel şi până atunci.

Prin urmare, oricât de greu ar fi fost, iată, au şi efectuat mai mult de jumătate din munca asta grea şi epuizantă. Trecuseră numai două ore şi aveau impresia că roboteau de o viaţă întreagă, într-o meserie vecină cu tortura şi Bill nu îşi imagina cum putea rezista, în trecut

un schimb, şase ore neîntrerupte, la cazane. Şi cele trei ore câte vor dura până la noul schimb, păreau că ţin cât veşnicia în condiţiile lipsei de aer şi a primitivelor condiţii de muncă.

De fapt, credea Bill, toate operaţiile astea ar fi cerut de mult să fie mecanizate, iar cel care ar fi supravegheat lucrările ar fi trebuit să fie protejat de un costum asemănător celui de scafandru.

Şi iarăşi, cufundat în gânduri de felul acestora, s-a mai scurs o jumătate de oră, trecând bine de miezul nopţii.

Deodată, o umbră neagră răsări brusc în spatele său, de parcă Sam pe care cu o fracţiune de secundă o observase la câţiva metri alături de el aruncând cărbunii pe gura cazanului încins la roşu, s-ar fi dedublat ca prin miracol. Nu ştia ce putea să însemne asta, întrucât încă era prea devreme ca să fi coborât schimbul.

În aceeaşi clipă a avut senzaţia unei lovituri devastatoare în umărul drept cu lopata, care îl îndoi pur şi simplu de mijloc.

Dacă nu şi-ar fi rotit capul chiar în clipa aceea înspre dreapta, pentru a se asigura că Sam încă mai este la postul său, ar fi căpătat lovitura exact la moalele capului, şi atunci… adio Bill!

Dar nici aşa, teribila izbitură de lopată nu rămăsese fără urmări. Tânărul se frânse de mijloc ca o surcea, prăbuşindu-se la podea. În momentul următor, se simţi ridicat de braţe şi de picioare şi spre nespusa lui oroare, cei care îi aplicaseră anteriorul tratament se pregăteau să îl arunce… în gura încinsă a cuptorului.

Bill nu se putea apăra în niciun fel. Lovitura primită fusese atât de zdravănă, încât îi paralizase toate resursele fizice, lipsindu-l de orice forţă de reacţie.

Tânărul îşi dădu numai seama instantaneu că se executase din nou un atac mârşav asupra vieţii sale, de către cel puţin două persoane, judecând după felul cum era ţinut, şi spre marea lui disperare, nu mai era în

măsură să răspundă.

Simţea cum începe să i se pârlească genele şi sprâncenele, ca să nu mai vorbim de părul de pe frunte, care nu fusese pe deplin acoperit de basca protectoare pe care şi-o luaseră cei doi când şi-au început schimbul.

Şi din nou privirile tânărului fură atrase, ca un magnet, de sarabanda flăcărilor din cazan, pe care tot el le aţâţase. Asta fu ultima senzaţie pe care o mai resimţi Bill în clipa în care cei doi, într-un avânt concentrat, s-au opintit ca să-i facă vânt pe uşa cazanului încins.

O nouă lovitură nu mai puţin devastatoare în moalele capului şi după flăcările vii şi jucăuşe o beznă neagră şi adâncă îl învălui pe Bill şi îl absorbi în pacea ei cu totul…

* *

*

Ceea ce a urmat, a fost un vacarm îngrozitor.

— Foc la bord!! au fost cuvintele care au străbătut ca un fulger puntea.

O parte dintre marinari se aruncaseră în apă, numai căpitanul Narvalho, ca un leu înfuriat mai răgea de pe punte comenzile necesare.

Până la urmă sângele rece şi prezenţa de spirit a căpitanului au avut câştig de cauză, pompele care aduceau apă direct din mare au putut fi puse în funcţiune şi incendiul a putut fi localizat mai întâi şi pe urmă stins.

Dar şi urmările erau pe măsură.

Cazanele care au răspândit focul au putut fi stinse, dar unul, la contactul cu apa rece crăpase.

Cât despre Bill şi Sam nici urmă.

În schimb s-au găsit cadavrele a doi inşi care nu aveau ce să caute acolo. Fernando şi Ramon, cei doi mateloţi răzbunători, care izbutiseră, poate cu ajutorul unor complici, să se urce la bord, unde au început să-şi ducă planurile lor de răzbunare la îndeplinire. Numai că lucrurile nu s-au petrecut întocmai cum le brodiseră.

Abia am avut timp să-l înşfac pe Bill
(pag. 38)

Fernando Munoz murise înăbuşit de fumul pe care îl inspirase, cât despre Ramon Gutierez, acesta arsese până la desfigurare în focul pe care îl destinase altora.

Cu toate acestea, ce se petrecuse cu Bill şi Sam?

De abia după aproape o oră au putu fi recuperaţi din apă marinarii care în panica lor se aruncaseră de pe bord. Printre ei şi Bill împreună cu Sam.

Bill Gazon, la contactul cu apa rece îşi revenise în simţiri şi acum, susţinut de către Sam, înota, de bine, de rău, înspre barca de salvare.

Cu chiu, cu vai, au fost traşi pe punte şi trimişi la infirmerie. Abia a doua zi de dimineaţă, când căpitanul Narvalho, care se afla la căpătâiul lui Bill pentru a se interesa de soarta celor doi, Sam, provocat de către căpitan, începu să relateze:

— Eram pe la sfârşitul schimbului, când o izbitură de lopată mă atinse în spate. Norocul meu a fost că am putut suporta mai lesne lovitura, alunecând în aceeaşi clipă la podea.

Cei doi netrebnici, crezând că m-au dat gata, se pregăteau să îl arunce pe Bill în cuptor exact în momentul când am intervenit eu.

În focul luptei, uşa unuia din cazane s-a deschis şi câţiva cărbuni încinşi au căzut peste combustibilul proaspăt. Abia am mai avut timp să-l înşfac pe Bill şi să urmez exemplul celorlalţi, sărind în apă. Restul se ştie.

Da, restul se ştia. Narvalho, care era un om de bun simţ, a ţinut să îi răsplătească pe cei doi, pe Bill şi Sam, la debarcarea acestora în portul Barcelona. Acum dispuneau din nou de o sumă, ce-i drept modestă, dar destulă până se vor li pus pe picioare în marele oraş. În vreun fel sau altul. După care lupta pe viaţă şi pe moarte putea reîncepe…